

ŠEIMOS

V A D O V Ė L I S

ŠEIMOS

V A D O V Ė L I S

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Salt Leik Sitis, Jutos valst.

© 1992, 1999, 2001, 2006 by Intellectual Reserve, Inc.

Visos teisės saugomos
Išspausdinta Vokietijoje

Originalas anglų kalba patvirtintas 2/06

Vertimas patvirtintas 2/06

Family Guidebook vertimas
Lithuanian

Turinys

„Šeima. Pareiškimas pasauliui“	iv
Šeimos struktūra ir tikslas	1
Evangelijos mokymas namuose	4
Šeimos atsakomybių vykdymas	12
Mokymasis vadovauti	15
Garbinimo pamaldos namuose (šeimoms izoliuotose vietovėse)	16
Kunigystės apeigos ir palaiminimai	18
Kaip gauti Bažnyčios literatūrą ir rasti informaciją apie šeimos istoriją	26

Šeima. Pareiškimas pasauliui

1995 metais Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas išleido kreipimąsi „Šeima. Pareiškimas pasauliui“. Šis kreipimasis skelbia ir vėl patvirtina tas doktrinas ir tvarką, kurias pranašai nuolat propagavo per visą Bažnyčios istoriją. Jame išdėstyti esminiai principai, be kurių neįmanoma bet kurios šeimos laimė ir gerovė. Šeimos nariai turėtų studijuoti šį pareiškimą ir gyventi pagal jo priesakus.

„Mes, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Pirmoji prezidentūra ir Dvylikos apaštalų taryba, iškilmingai pareiškiamo, kad santuoka tarp vyro ir moters yra paskirta Dievo ir kad šeima yra Kūrėjo plano jo vaikų amžinajam likimui šerdis.

Visos žmogiškos esybės – vyrai ir moterys – sukurti pagal Dievo atvaizdą. Kiekvienas yra mylimas dvasinis dangiškųjų tėvų sūnus ar dukra, ir, kaip toks, kiekvienas turi dievišką prigimtį ir paskirtį. Lytis yra esminė asmens ikimirtingojo, mirtingojo ir būsimo amžinojo savitumo bei paskirties charakteristika.

Ikimirtingojoje karalystėje dvasiniai sūnūs ir dukterys pažinojo ir garbino Dievą kaip savo Amžinąjį Tėvą ir priėmė jo planą, kurio dėka jo vaikai gali gauti fizinį kūną ir įgyti žemiškos patirties, kad galėtų tobulėti ir galų gale realizuoti savo, kaip amžinojo gyvenimo paveldėtojų, dieviškąją paskirtį. Dievo laimės planas įgalina, kad šeimos tarpusavio santykiai anapus kapo ribos tęstųsi amžinai.

Šventose šventyklose vykdomos šventos apeigos ir sudaromos sandoros suteikia žmonėms galimybę grįžti Dievo akivaizdon ir šeimoms būti amžinai suvienytoms.

Pirmas Dievo įsakymas Adomui ir Ievai yra susijęs su jų, kaip vyro ir žmonos, galimybe būti tėvais. Skelbiame, kad Dievo įsakymas savo vaikams daugintis ir pripildyti žemę tebegalioja. Be to, skelbiame, jog Dievas įsakė, kad šventos dauginimosi galios būtų panaudojamos tik tarp vyro ir moters, kurie oficialiai sutuokti kaip vyras ir žmona.

Skelbiame, kad priemonės, kuriomis kuriama mirtingoji gyvybė, yra nustatytos Dievo. Tvirtiname, kad gyvybė yra šventa ir kad Dievo amžinajame plane ji yra nepaprastai svarbi.

Vyras ir žmona turi šventą atsakomybę mylėti ir rūpintis vienas kitu bei savo vaikais. „Vaikai yra Viešpaties dovana“ (Ps 127:3). Tėvų šventa pareiga – išauklėti savo vaikus su meile ir teisumu, patenkinti jų fizinius bei dvasinius poreikius, mokyti

juos mylėti ir tarnauti vienas kitam, laikytis Dievo įsakymų ir būti įstatymus gerbiančiais piliečiais, kur jie begyventų. Vyrai ir žmonos – motinos ir tėvai – turės atsakyti prieš Dievą už šių pareigų vykdymą.

Šeimą įsteigė Dievas. Santuoka tarp vyro ir moters yra Jo amžinojo plano esminė dalis. Vaikams duota teisė gimti santuokoje ir būti auklėjamiems tėvo ir motinos, kurie ištikimai gerbia savo santuokos įžadus. Laimė šeimyniniame gyvenime geriausiai pasiekama, kai ji pagrįsta Viešpaties Jėzaus Kristaus mokymais. Laimingos santuokos ir šeimos sukuriamos ir palaikomos, remiantis tikėjimo, maldos, atgailos, atleidumo, pagarbos, meilės, užuojautos, darbo ir pilnavertio poilsio principais. Pagal dievišką planą tėvai turi pirmininkauti savo šeimoms su meile ir teisumu, būti atsakingi už aprūpinimą viskuo, kas būtina pragyvenimui, ir savo šeimų

apsaugą. Motinos visų pirma atsako už savo vaikų ugdymą. Vykdamas šias šventas pareigas, tėvai ir motinos yra įpareigoti padėti vienas kitam kaip lygūs partneriai. Nedarbingumas, mirtis ar kitos aplinkybės gali priversti atitinkamai prisitaikyti. Esant reikalui turi padėti giminės.

Įspėjame, kad asmenys, kurie pažeidžia skastybės sandoras, šiurkščiai elgiasi su sutuoktiniu ar vaikais, arba nevykdo savo šeimyninių pareigų, vieną dieną turės atsakyti prieš Dievą. Be to, įspėjame, kad šeimos ardymas atneš asmenims, bendruomenėms ir tautoms dideles nelaimes, išpranašautas senovės ir dabartinių pranašų.

Kviečiame atsakingus piliečius ir vyriausybės pareigūnus visur paremti šiuos principus, skirtus palaikyti ir sustiprinti šeimą – pagrindinį visuomenės padalinį“ (*Ensign*, Nov. 1995, 102).

Šeimos struktūra ir tikslas

Struktūra

Šeima yra šventas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios vienetas ir svarbiausias socialinis vienetas šiame ir amžinajame gyvenime. Dievas įkūrė šeimą, norėdamas suteikti savo vaikams laimę,

leisti išmokti teisingų principų meilės aplinkoje ir paruošti juos amžinajam gyvenimui.

Geriausia vieta mokytis ir mokytis evangelijos principų bei juos taikyti yra namai. Būtent čia žmogus išmoksta apsirūpinti maistu, drabužiais, pastoge ir kitais reikalingais dalykais. Tėvas ir motina, būdami lygiateisiai partneriai, kiekvienam šeimos nariui privalo padėti:

- ieškoti tiesos ir ugdyti tikėjimą Dievu;
- atgailauti už nuodėmes, krikštytis, kad būtų atleistos nuodėmės, tapti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariu ir priimti Šventąją Dvasią;

- laikytis Dievo įsakymų, uoliai studijuoti šventuosius Raštus, kasdien asmeniškai melstis ir tarnauti kitiems;
- dalintis evangelija su kitais;
- gauti šventyklos apdovanojimą ir susituokti šventykloje su vertu partneriu amžinybei, sukurti laimingus namus ir remti šeimą meile ir pasiaukojimu;

- ieškoti informacijos apie mirusius protėvius ir atlikti už juos šventyklos apeigas;

- rūpintis dvasine, socialine, fizine ir emocine sveikata.

Šeimai pirmininkauja tėvas. Jis atsakingas už vaikų mokymą ir šeimos

aprūpinimą tuo, kas būtina pragyvenimui. Vertas ir tam tinkamas tėvas Bažnyčioje gali gauti kunigystę – galią ir įgaliojimą veikti Dievo vardu. Turėdamas šią galią ir įgaliojimą, tėvas tampa savo šeimos kunigystės vadovu. Jis vadovauja savo šeimai, ruošiantis grįžti pas mūsų Dangiškąjį Tėvą. Jo žmona – pati svarbiausia bendražygė, partnerė ir patarėja. Vyras ir žmona turi bendrai tartis dėl reikalų, kurie yra svarbūs šeimai ir namams.

Tėvas turi tenkinti dvasines savo šeimos narių reikmes. Jis turi pasirūpinti, kad jie būtų mokomi Jėzaus Kristaus evangelijos, juos visokeriopaipai skatinti bei padėti jiems laikytis Viešpaties įsakymų.

Turintis kunigystę tėvas gali laiminti savo šeimos narius ir tenkinti jų dvasinius poreikius. Turėdamas atitinkamos kunigystės įgaliojimą ir gavęs įgaliojimą iš *savo kunigystės vadovo*, tėvas gali:

1. Suteikti vardą vaikams ir juos palaiminti.
2. Krikštyti vaikus (ir ne tik juos).
3. Patvirtinti vaikus (ir ne tik juos) Bažnyčios nariais ir suteikti jiems Šventąją Dvasią.
4. Suteikti savo sūnums (ir ne tik jiems) kunigystę bei iššventinti juos į kunigystės pareigybes.
5. Laiminti ir dalinti sakramentą.
6. Pašventinti kapavietes.

Be savo kunigystės vadovo įgaliojimo, tėvas, turintis Melchizedeko kunigystę, gali pašventinti aliejų ir laiminti savo šeimos narius bei kitus žmones ligos atveju ir, iškilus reikalui, suteikti jiems ypatingus palaiminimus. (Nurodymai, kaip atlikti kunigystės apeigas ir palaiminimus, pateikti šio vadovėlio 18–25 p.)

Tėvas turi pasirūpinti, kad jo šeima aktyviai vykdytų tris pagrindines atsakomybes:

1. Dvasinis ir materialinis šeimos bei asmeninis pasiruošimas.
2. Dalijimasis evangelija.
3. Šeimos istorijos darbas ir šventyklos apeigos už gyvuosius ir mirusiuosius.

Motina yra lygiavertė savo vyro partnerė ir patarėja. Ji padeda jam mokyti vaikus Dievo įstatymų. Jei šeimoje nėra tėvo, šeimai pirmininkauja motina.

Tėvas ir motina turi būti vieningi. Jų tikslas turėtų būti paruošti visus šeimos narius grįžti pas Dangiškaį Tėvą. Šio tikslo jie turi siekti vieningai. Viešpats įsteigė Bažnyčią, kad padėtų tėvams ir motinoms mokyti savo šeimų narius ir jais rūpintis.

Kai šeimoje atsiranda vaikų, tėvai turi juos mylėti, mokyti evangelijos tiesų ir rodyti doro gyvenimo pavyzdį. Vaikai turi mokyti ir laikytis Dievo išakymų. Jie privalo gerbti ir klausyti savo tėvų.

Bažnyčios stiprybė priklauso nuo šeimų ir asmenų, gyvenančių pagal Jėzaus Kristaus evangeliją. Kiek šeima džiaugiasi evangelijos palaiminimais, priklauso nuo to, kiek gerai tėvas su motina supranta ir vykdo savo pagrindines tėvų pareigas. Bažnyčia niekada neužkraus tėvams tokių programų ar pareigų, kurios būtų per sunkios ar dėl kurių jie turėtų apleisti savo pagrindines pareigas.

Tikslas

Kadangi mūsų Dangiškasis Tėvas mus myli, Jis nori, kad mes būtume išaukštinti kaip ir Jis. Norėdamas padėti, Jis davė mums dieviškaisias tiesos įstatymais pagrįstą planą, kuriuo turime sekti. Tie, kurie sužino šį planą ir ištikimai juo seka, vieną dieną gali tapti panašūs į mūsų Dangiškaį Tėvą ir mėgautis tokiu gyvenimu, kokį gyvena Jis.

Pagal planą mes turėjome palikti dangų ir ateiti į žemę. Čia gauname fizinį kūną, mokomės iš patirties ir įrodome, kad esame verti vėl gyventi Dievo akivaizdoje. Kad esame verti, įrodome laisvai pasirinkdami laikytis jo įstatymų. (Žr. Abraomo 3:23–25; 2 Nefio 2:27.)

Norėdamas padėti mums pasiruošti gyvenimui su Juo, mūsų Dangiškasis Tėvas suskirstė mus į šeimas. Per šventas apeigas ir sandoras mūsų šeimos gali būti suvienytos amžinai.

Evangelijos mokymas namuose

Vaikų mokymas su geranoriškumu ir meile

Viešpats įsakė tėvams mokyti savo vaikus evangelijos. Jis sakė:

„Kiek Sionėje ar bet kuriame iš suorganizuotų jos kuolų vaikų turintys gimdytojai nemoko jų suprasti doktrinos apie atgailą, tikėjimą Kristumi, gyvojo Dievo Sūnumi, ir krikštą, ir Šventosios Dvasios dovaną rankų uždėjimu, sulaukus aštuonerių metų, tiek nuodėmė bus ant tų gimdytojų galvų.

Nes tai bus įstatymas Sionės gyventojams ar bet kuriame iš suorganizuotų jos kuolų.

Ir jų vaikai, kai jiems sukaks aštuoneri metai, bus krikštijami jų nuodėmėms atleisti, ir priims rankų uždėjimą.

Ir jie taip pat mokys savo vaikus melstis ir teisiai vaikščioti priešais Viešpatį“. (žr. DS 68:25–28).

Gimdytojai turi mokyti su geranoriškumu ir meile, atmindami apaštalo Pauliaus patarimą, kad jie turi auklėti savo vaikus „drausmindami ir mokydami Viešpaties vardu“ (Efeziečiams 6:4).

Raštų studijavimas su šeima

Galime tapti panašūs į savo Dangiskąjį Tėvą ir mėgautis tokiu gyvenimu, kokį gyvena jis, tik tuo atveju,

jei laikysimės įstatymų, kuriais pagrįstas tas palaiminimas (žr. DS 130:20–21). Kad galėtume gyventi pagal tuos įstatymus, turime pažinti juos. „Neįmanoma, kad žmogus būtų išgelbėtas neturėdamas išmanymo“ (žr. DS 131:6).

Jėzus Kristus yra mūsų vadovas ir įstatymdavys. Jis žino kelią ir įstatymus, kurių mes turime laikytis, ir Jis pakvietė visus mus Juo sekti. Jis pasakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jono 14:6). Kad taptume panašūs į savo Dangiškąjį Tėvą ir pas jį sugrįžtume, privalome pažinti Jėzaus mokymus ir laikytis jų. Šventieji Raštai padeda mums sužinoti apie Jėzaus Kristaus gyvenimą, mokymą ir įsakymus.

Šventaisiais Raštais Bažnyčia laiko šias keturias knygas: Bibliją, Mormono Knygą, Doktriną ir Sandoras bei Brangųjį Perlą. Jos aiškina evangelijos įstatymus ir standartus, pagal kuriuos mes vertiname visus mintis, veiksmus ir mokymus. Jos padeda sužinoti apie Jėzaus Kristaus gyvenimą ir mokymus bei pateikia pavyzdžių apie žmones, kurie tikėjo Dievu ir laikėsi Jo įsakymų.

Jėzus mokė mus tyrinėti Raštus ir iš jų mokyti (žr. Jono 5:39, 3 Nefio 23:1, DS 88:118).

Visa šeima kartu turi reguliariai studijuoti Raštus, mokyti ir sekti Viešpaties mokymu. Kasdien tuo pačiu laiku

gimdytojai turi surinkti visą šeimą ir skaityti bei aptarti Raštus. Kiekvienam šeimos nariui, kuris moka skaityti, turi būti suteikta galimybė paskaityti iš Raštų.

Prieš pradėdami skaityti Raštus, kuris nors šeimos narys gali sukalbėti malda, prašydamas juos palaiminti, kad jie suprastų skaitomą medžiagą ir gautų liudijimą apie ją. Po Raštų skaitymo šeima taip pat gali kartu pasimelsti.

Skaitydami ir apmąstydami Raštus, šeimos nariai vis labiau norės tapti panašūs į Gelbėtoją, savo gyvenime jie ras vis daugiau laimės ir ramybės.

Asmeninės ir šeimos maldos

Kiekvienas iš mūsų turime išmokti kalbėtis su savo Dangiškuoju Tėvu per malda. Jis mus myli ir nori, kad mes su Juo kalbėtume. Jis nori, kad padėkotume Jam už gautus palaiminimus ir prašytume Jo pagalbos bei vadovavimo. Jis mums padės, kai to prašysim. Maldas dažniausiai kalbame nuleidę galvą ir užmerkę akis, klūpodami, sėdėdami ar stovėdami.

Melsdamiesi turime prisiminti keturis svarbius principus:

1. Maldą pradėdame kreipdamiesi į savo Dangiškajį Tėvą: „Mūsų Dangiškasis Tėve...“
2. Mes padėkojame savo Dangiškajam Tėvui už tai, ką Jis mums davė: „Mes dėkojame tau...“
3. Mes prašome mums reikiamos pagalbos: „Mes prašome Tavęs...“
4. Savo maldą baigiame Gelbėtojo vardu: „Jėzaus Kristaus vardu, amen“.

Mūsų maldose nebūtinai turi būti visi šie keturi punktai, bet jeigu juos prisiminsime, bus lengviau išmokti melstis. Pradėti ir baigti savo maldą visada reiktų pirmuoju ir paskutiniu elementu, tačiau tai, ką sakome viduryje, priklausys nuo to, kas mums svarbu. Kartais gal norėsime didesnę maldos dalį dėkoti savo Dangiškajam Tėvui.

Kitą kartą gal norėsime daugiau maldos laiko skirti pagalbos prašyti.

Asmeninės maldos

Kiekvienas žmogus turi individualiai melstis bent kartą kiekvieną rytą ir vakarą. Tėvai turi išmokyti savo vaikus melstis, vos tik šie išmoksta kalbėti. Tėvai gali išmokyti savo vaikus melstis, kartu su jais atsiklaupdami ir nurodydami jiems kartoti po vieną sakinį. Netrukus vaikai išmoks melstis savarankiškai.

Šeimos maldos

Kiekviena šeima kasdien turėtų kalbėti šeimos maldą. Visa šeima drauge suklaupia, ir šeimos galva sukalba maldą arba paprašo, kad ją sukalbėtų kuris nors kitas šeimos narys. Kiekvienas turi reguliariai gauti galimybę sukalbėti maldą. Maži vaikai, atėjus jų eilei, gali sukalbėti maldą padėdami tėvų. Šeimos malda - puiki

galimybė gimdytojams mokyti savo vaikus melstis ir mokyti tokių principų kaip tikėjimas Dievu, nuolankumas ir meilė.

Ypatingos maldos

Gimdytojai turi vaikus mokyti, kad Dievas visada pasiruošęs išklaudyti jų maldas. Be savo nuolatinių asmeninių ir šeimos maldų, jie gali melstis bet kada, kai jiems reikia pagalbos ar kai jie nori išreikšti dėkingumą.

Maisto laiminimas

Gimdytojai turi pasirūpinti, kad prieš pradėdami valgyti šeimos nariai išminktų padėkoti Dievui už maistą ir paprašytų, kad Jis palaimintų jį. Sukalbėti palaiminimą pagal eilę turi kiekvienas, įskaitant mažus vaikus. Maldos laiminant valgi padeda ir gimdytojams ir vaikams mokytis dėkingumo mūsų Dangiškajam Tėvui.

Šeimos namų vakaras

Šeimos namų vakaras skirtas visiems, įskaitant neseniai susituokusius poras, tėvus ir motinas su vaikais, vienišus gimdytojus su vaikais,

gimdytojus, kurių vaikų nėra namuose, vienišus suaugusius žmones šeimos namų vakaro grupėse ir tuos, kurie gyvena atskirai ar su kambario draugais. Kiekvienas, nepaisant aplinkybių, bus palaimintas, jei rengs šeimos namų vakarus. Pirmadienio vakarais Bažnyčia neorganizuoja jokios veiklos, kad šeimos galėtų susirinkti šeimos vakarui.

Pirmoji prezidentūra pasakė: „Mes pažadame jums didelius palaiminimus, jeigu klausysite Viešpaties patarimo ir nuolat rengsite šeimos namų vakarus. Mes visą laiką meldžiamės, kad gimdytojai Bažnyčioje prisiimtų atsakomybę mokyti savo vaikus evangelijos principų ir savo pavyzdžiu jiems demonstruotų juos. Telaimina jus Dievas, kad galėtumėte stropiai vykdyti šią svarbiausią atsakomybę“ (*“Message from the First Presidency,” Family Home Evening Resource Book [1983], iv*).

Šeimos namų vakarui pirmininkauja tėvas, kaip šeimos patriarchas. Nesant tėvo, pirmininkauja motina. Gimdytojai veda šeimos vakarą arba paskiria

šią užduotį kuriam nors šeimos nariui. Jie pateikia pamoką arba tai daryti paveda vaikams, kurie pakankamai suaugę, kad mokytų. Reikia suteikti galimybę dalyvauti kiekvienam, kuris tik gali. Mažieji galėtų dainuoti, cituoti šventuosius Raštus, atsakinėti į klausimus, demonstruoti paveikslus, dalinti užkandžius ir sukalbėti maldas.

Siūlome tokią šeimos namų vakaro planą:

- Įžanginė giesmė (visa šeima).
- Įžanginė malda (sukalba šeimos narys).
- Eilėraščio ar Raštų ištraukos skaitymas (skaito šeimos narys).
- Pamoka (veda tėvas, motina ar vyresnis vaikas).
- Veikla (vienas šeimos narys veda, o kiti dalyvauja).
- Baigiamoji giesmė (visa šeima).
- Baigiamoji malda (sukalba šeimos narys).
- Užkandžiai ir gairieji gėrimai.

Šeimos vakarą galima parengti ir kitaip. Šeimos vakaru gali būti bet kokia veikla, kuri suburia draugėn šeimos narius, stiprina jų meilę vienas kitam, priartina prie Dangiškojo Tėvo ir skatina gyventi dorai. Tokios veiklos pavyzdžiais galėtų būti šventųjų Raštų skaitymas, evangelijos aptarimas, dalijimasis liudijimais, tarnystės projekto vykdymas, dainavimas su šeimos nariais, iškyla į gamtą, šeimyninis

žaidimas ir keliavimas pėsčiomis. Kiekviename šeimos namų vakare turi būti kalbama malda.

Šeimos namų vakarų pamokos gali būti pagrįstos Raštais, pastarųjų dienų pranašų žodžiais, ypač visuotinių konferencijų kalbomis, asmeniniais patyrimais bei liudijimais. Daug pamokų reikia skirti Gelbėtojo gimimui, gyvenimui, mokymui ir apmokėjimui. Leidiniuose *Evangelijos principai*, *Evangelijos pagrindai*, *Ištikimi tikėjimui*, *Jaunimo stiprybės vardan* ir Bažnyčios žurnaluose yra daug straipsnių ir kitos informacijos įvairiomis temomis, kurią galima panaudoti per šeimos namų vakaro pamokas.

Siūlome tokias šeimos vakaro pokalbių temas:

- Išgelbėjimo planas.
- Jėzaus gyvenimas ir mokymai.
- Atgaila.
- Malda.
- Pasninkas.
- Išminties žodis.
- Viešpaties dorovės standartai.
- Sakramento reikšmė.
- Dešimtinė.
- Dėkingumas.
- Sąžiningumas.
- Pagarba Dievui ir jo kūriniais.
- Ruošimasis krikštui, išventinimui į kunigystę ar santuokai.

- Pasiruošimas įžengti į šventyklą.
- Raštų skaitymas.
- Šabo dienos šventimas.
- Atleidimas kitiems.
- Liudijimo gavimas ir dalijimasis juo.
- Dalijimasis evangelija su kitais.
- Šeimos istorijos darbas.
- Mirties supratimas ir priėmimas.
- Šeimos problemų sprendimas.
- Šeimos finansų tvarkymas.
- Pasiskirstymas namų ruošos darbais.
- Muzikos klausymas ir įvertinimas.

Šventės ir ypatingos progos

Atostogos ir ypatingos progos, pavyzdžiui, Kalėdos, Velykos, kunigystės atkūrimo metinės, konferencijos, šeimos nario išvykimas į misiją arba gimimas, krikštas ar šeimos nario iššventinimas puikiai tinka evangelijos tiesoms mokyti.

Dešimtinė ir atnašos

Viešpats įsakė savo žmonėms gyventi pagal dešimtinės įstatymą ir būti vertiems pažadėtų palaiminimų (žr. Malachijo 3:8–11).

Gimdytojai geriausiai moko savo vaikus dešimtinės ir atnašų įstatymo, patys mokėdami dešimtinę ir atnašas. Vaikus įtakoja tėvų veiksmai. Vaikai, kurie gauna pinigų, turėtų nuo jų mokėti dešimtinę. Reikėtų,

kad kiekvienas vaikas turėtų tris skirtingas pinigines: vieną – dešimtinę, kitą – misijai ir trečią – išlaidoms. Kai tik vaikas gauna pinigų, pirmiausia jis turi atidėti 10 procentų į dešimtinę, paskui šiek tiek į misijos, o likutį į išlaidų piniginę.

Kai vaikai moka dešimtinę, tėvai turi juos pamokyti, kaip pildyti dešimtinės lapelį, įdėti jį su pinigais į voką ir atiduoti ar nusiųsti savo vyskupijos ar skyriaus prezidentūros nariui. Izoliuotose vietovėse gyvenančios šeimos dešimtinę turėtų atiduoti paskirtajam kunigystės vadovui.

Pokalbiai prie stalo

Pusryčiai, pietūs ar vakarienė puikiai tinka pokalbiams apie evangeliją. Mažiems vaikams patinka užduoti klausimus iš evangelijos ir atsakyti jiems. Jeigu jie nežino atsakymo, tėvas ar motina galėtų trumpai atsakyti ir mokyti evangelijos. Diskusijos apie evangeliją valgio metu yra neprivalomos kiekvieną kartą, tačiau tokie aptarimai du ar tris kartus per savaitę padėtų šeimai mokytis evangelijos.

Istorijos prieš miegą

Kadangi prieš miegą vaikams patinka klausyti pasakojimų, tai suteikia puikią progą mokyti evangelijos ar paskaityti istorijas iš Raštų, Bažnyčios leidinių arba papasakoti nutikimų iš savo patirties. Istorijos apie sąžiningumą, dalijimąsi ir gerumą moko svarbių evangelijos principų.

Darbas draugėje

Daug galimybių mokyti evangelijos atsiranda tada, kai šeimos kartu dirba įvairius namų darbus. Tvarkydami namus ar dirbdami, pavyzdžiui, kieme ar sode, tėvai turėtų ieškoti progos pakalbėti apie evangeliją. Vaikai paprastai daug klausinėja. Gimdytojai visada turėtų skirti laiko aiškiai atsakyti. Tokios pastabos, kaip „Tu labai gerai dirbi. Neabejoju, kad Dangiškas Tėvas tavimi didžiuojasi“ arba „Pažiūrėk, kokius gražius debesis sukūrė Dangiškas Tėvas“ sukels dėkingumo jausmą mūsų Dangiškajam Tėvui ir įsitikinimą, kad Jis tikrai yra.

Šeimos taryba

Gimdytojai gali sukviesti šeimos narius į šeimos tarybą. Šioje taryboje šeimos gali numatyti šeimos tikslus, spręsti šeimos problemas, aptarti finansus, sudaryti planus, vieniems kitus remti ir stiprinti, liudyti ir mels-tis vieniems už kitus. Tarybą galima sukviesti bet kada, iškilus reikalui. Gimdytojai gali sukviesti šeimos tarybą kiekvieną sekmadienį arba šeimos namų vakaro metu. Kad šeimos taryba vyktų sėkmingai, būtina gerbti kito nuomonę ir jausmus.

Asmeniniai pokalbiai

Daugelis gimdytojų pripažįsta, kad nuolatiniai asmeniniai pokalbiai su kiekvienu vaiku priartina juos prie vaikų, skatina juos ir moko evangelijos. Tokie pokalbiai gali būti ir formalūs, ir neformalūs, juos galima rengti dažnai.

Gimdytojas turi išsakyti vaikui meilę ir pasitikėjimą juo, o vaikui turi būti suteikta galimybė pasakyti, ką jis galvoja apie bet kokį dalyką, problemą ar patirtį. Gimdytojas turi atidžiai vaiką išklausyti ir rimtai žiūrėti į jo problemas bei paslaptis. Gimdytojas su vaiku gali drauge pasimelsti. Jei per pokalbį iškyla problemų, susijusių su kitais šeimos nariais, jas galima apsvarstyti per kitą šeimos namų vakarą.

Šeimos veiklos

Gimdytojai turi dažnai planuoti laiką, kada visa šeima galėtų ką nors veikti drauge. Iškylos gamtoje, stovyklavimas, šeimos projektai, namų ir kiemo darbai, maudymasis, kelionės pėsčiomis, turiningi filmai ir kitos laisvalaikio formos yra tik keli pavyzdžiai, kaip šeimos nariai gali leisti laiką drauge.

Šeima, mėgstanti viską daryti kartu, jaus daugiau meilės ir darnos. Jausdami savo tėvų artumą, vaikai labiau jų klausys ir paisys jų patarimų. Tada tėvai galės geriau mokyti evangelijos.

Šeimos atsakomybių vykdymas

Viešpaties Bažnyčios misija – padėti visiems žmonėms ateiti pas Kristų. Šeimos galės padėti įvykdyti šią misiją, jeigu:

1. Tenkins savo dvasinius bei fizinius poreikius ir padės tai padaryti kitiems.
2. Dalinsis evangelija su kitais.
3. Rūpinsis, kad šeimos nariai gautų šventyklos apeigas, ir padės šiuos palaiminimus gauti mirusiems protėviams.

Dvasiniai ir fiziniai poreikiai

Dvasiniai poreikiai

Apie tai, kaip šeimos gali patenkinti savo dvasinius poreikius, rašoma šio

vadovėlio skyrelyje „Evangelijos mokymas namuose“.

Fiziniai poreikiai

Kad šeimos patenkintų savo fizinius poreikius ir padėtų kitiems, jos turi tapti ekonomiškai savarankiškos. O kad taptų savarankiški, šeimos nariai turi noriai dirbti. Darbas yra fizinės, protinės ar dvasinės pastangos. Jis yra sėkmės, laimės, savigarbos ir gerovės šaltinis. Reikia, kad tėvai stengtųsi būti savarankiški ir to mokytų savo vaikus. Tik būdami savarankiški jie galės padėti esantiems nepritekliuje.

Tėvai yra atsakingi už savo šeimos aprūpinimą ir apsaugą. Motinos pirmiausia atsakingos už savo vaikų

maitinimą ir priežiūrą. Gimdytojai rūpinasi, kad šeima turėtų švarius namus, sveiką maistą, drabužius, medicininę ir dantų priežiūrą, galimybę mokytis, žinių, kaip tvarkyti finansus, ar, jei tai įmanoma, kaip ūkininkaujant apsirūpinti maistu. Tėvai turi išmokyti savo vaikus pasigaminti valgių ir ruošti maisto atsargas.

Reikia, kad tėvai norėtų daug dirbti, idant patenkintų šias fizines reikmes. Jie turi pasirūpinti, kad jų vaikai nevaikščiotų „alkani ar nuogi“ (žr. Mozijo 4:14). Tėvai turi pasiruošti patenkinti šeimos poreikius ligos, nelaimės, nedarbo ar kitais sunkiais momentais. Jei tėvui nesiseka aprūpinti šeimą ir jeigu kiti šeimos nariai taip pat negali padėti, jis gali paprašyti kunigystės vadovų pagalbos.

Vaikai taip pat prisideda prie šeimos fizinių poreikių tenkinimo: jie padeda gimdytojams dirbti, gerai mokosi mokykloje, rūpinasi savo drabužiais ir kitais daiktais, laikosi asmeninės higienos, tvarko namus ir palaiko gerą sveikatą.

Šeimos nariai turi tobulinti savo skaitymo, rašymo ir skaičiavimo įgūdžius ir privalo pasinaudoti bet kokia proga įgyti daugiau žinių ir įgūdžių. Jie turi laikytis Išminties žodžio ir sveikai maitintis. Kur tik įmanoma, šeimos turi sukaupti pagrindinių maisto produktų atsargas, kurių užtektų gyvybei palaikyti metams, arba kiek įmanoma daugiau. Šeimos nariai turėtų vengti

nereikalingų skolų, taupyti ateičiai, vykdyti visas savo prievolės ir protinškai naudoti savo išteklius, vengdami švaistymo.

Tėvai turi išmokyti savo vaikus dalintis su kitais. Beveik kiekvienas gali ką nors duoti, kad ir kiek mažai jis beturėtų. Vargšams galima padėti kiekvieną mėnesį pasninkaujant ir aukojant pasninko atnašas, kurios skirtos pamaitinti alkstančiuosius, apgyvendinti benamius, aprengti neturinčius drabužių bei palengvinti vargstančių dalį. Padėdami kitiems žmonėms, išreiškiame savo meilę Viešpačiui. Jis sakė: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mato 25:40).

Dalijimasis evangelija

Viešpats per savo pastarųjų dienų pranašus moko, kad kiekvienas Bažnyčios narys privalo dalintis evangelija su kitais. Kiekvienas išpėtas žmogus privalo išpėti savo artimą (žr. DS 88:81). Alma, Mormono knygos pranašas,

paaikšino, kad pasikrikštiję mes privalome būti „Dievo liudytojais visada ir visame, ir visur“ (žr. Mozijo 18:9).

Visomis savo išgalėmis šeimos nariai turi stengtis, kad jų giminaičiai, draugai ir kaimynai sužinotų apie Jėzaus Kristaus evangeliją ir tuos palaiminimus, kuriuos ji gali atnešti į jų gyvenimus. Dalindamiesi evangelija, tėvai su vaikais gali sustiprinti savo liudijimus ir atnešti evangelijos palaiminimus kitiems. Šeimos gali:

- Būti geru pavyzdžiu, pakludamos visiems įsakymams (žr. Mato 5:16).
- Būti dėkingos už savo narystę Bažnyčioje (žr. Romiečiams 1:16) ir pasakyti kitiems žmonėms, kad jie yra nariai.
- Paklausti savo pažįstamų, ar šie nenorėtų daugiau sužinoti apie Bažnyčią.
- Paprašyti Viešpaties, kad jiems padėtų pasirinkti šeimą ar asmenį, kurie yra pasirusę išgirsti evangeliją.
- Tinkamai supažindinti tą šeimą ar asmenį su Bažnyčia: pakviesti juos į šeimos namų vakarą, Bažnyčios susirinkimą ar renginį, pasiūlyti jiems Bažnyčios knygų ar brošiūrų arba pakalbėti su jais apie evangelijos palaiminimus.
- Pasikviesti tą šeimą ar asmenį į savo namus, kur juos mokyti misionieriai.

Tėvai turi atsakomybę ruošti tarnauti nuolatiniėje misijoje ir ruošti savo vaikus tokiai tarnystei. Ruošdami vaikus, ypač sūnus, tėvai namuose turi mokyti evangelijos, asmeniškai ir su šeima studijuoti šventuosius Raštus, melstis ir dažnai kalbėti apie pareigą dalintis evangelija ir palaiminimus. Jie gali mokyti savo vaikus taupyti pinigų misijai, daug dirbti, pasitikėti savimi, mylėti kitus žmones bei tarnauti jiems.

Šventyklos apeigos už gyvuosius ir mirusiuosius

Šventyklose vertiems Bažnyčios nariams suteikiamos šventos apeigos, jie sudaro sandoras su Dievu. Jie taip pat dalyvauja šventyklos darbe už save ir savo mirusius protėvius. Jei įmanoma, tėvas ir motina iš savo kunigystės vadovų turi gauti šventyklos rekomendacijas ir nuvykti į šventyklą priimti šventyklos apeigų. Jei jie

negali vyksti į šventyklą, jų gyvenimas turi būti vertas šventyklos rekomendacijos.

Šventa šeimų pareiga yra užtikrinti, kad šventyklos apeigos būtų atliktos už jų protėvius, kurie mirė jų negavę. Bažnyčios nariai, kuriems apeigos buvo suteiktos, į šventyklą turi vyksti taip dažnai, kiek leidžia laikas, ištekliai ir šventyklos galimybės, ir atlikti apeigas už savo protėvius.

Tėvai ir motinos turi rinkti svarbių savo ir vaikų gyvenimo įvykių užrašus, įskaitant palaiminimų, krikšto,

išventinimo, santuokos ir mirties pažymėjimus, svarbius laiškus, nuotraukas, laikraščių iškarpas ir panašius dalykus. Jiems derėtų sudaryti savo asmeninę istoriją ir skatinti kiekvieną šeimos narį vesti istoriją apie save. Tėvai turi padėti mažesniems vaikams pradėti vesti asmenines istorijas.

Reikia, kad šeimos rinktų informaciją apie savo protėvius ir įtrauktų ją į šeimos istoriją. Jie turi pradėti rinkti informaciją apie keturias artimiausias savo protėvių kartas.

Mokymasis vadovauti

Vadovaujami kuolo, misijos ar apygardos vadovų, kvorumo ir pagalbinių organizacijų vadovai turi mokyti gimdytojus suprasti ir vykdyti tris pagrindines šeimynines atsakomybes (žr. 12-15 p.). Kunigystės vadovai turi mokyti tėvus ir motinas vadovauti savo šeimai. Jeigu šeima gyvena izoliuotoje vietovėje, pasirūpinti, kad gimdytojai išmoktų vykdyti šias pareigas, turi kuolo, misijos ar apygardos vadovai.

Garbinimo pamaldos namuose (šeimoms izoliuotose vietovėse)

Kai kurios šeimos gyvena izoliuotose vietovėse ir negali reguliariai lankytis apylinkės ar skyriaus susirinkimuose. Tokios šeimos turi *gauti įgaliojimą iš kuolo, misijos ar apygardos prezidento* ir rengti sekmadienio garbinimo pamaldas namuose. Vietovėse, kur nėra įsteigtų Bažnyčios padalinių, šeimos turi gauti įgaliojimą iš Krašto prezidento.

Tėvas ar kitas kunigystę turintis asmuo gali paruošti ir palaiminti sakramentą, jeigu jis yra vertas, yra kunigas Aarono kunigystėje arba turi Melchizedeko kunigystę ir jeigu *turi leidimą iš savo kunigystės vadovų*. Bet kuris kunigystę turintis asmuo gali dalinti sakramentą. Nurodymai, kaip

dalinti sakramentą, pateikiami šio vadovėlio 21-23 p.

Sekmadienio garbinimo pamaldos turi būti paprastos, pagarbios ir orios. Jas gali sudaryti šios dalys:

1. Įžanginė giesmė.
2. Įžanginė malda.
3. Sakramento laiminimas ir dalinimas.
4. Vienas ar keli iš šių pasiūlymų:
 - viena ar dvi trumpos kalbos ar liudijimai;
 - Raštų skaitymas ir aptarimas šeimoje;
 - pamoka, kurią veda šeimos narys.

5. Baigiamoji giesmė.

6. Baigiamoji malda.

Planuodami sekmadienio garbinimo pamaldas, gimdytojai turi siekti Viešpaties Dvasios vadovavimo. Žmonės Mormono Knygoje davė tokių pamaldų pavyzdį: „Ir jų susirinkimus vesdavo... pagal Dvasios poveikius ir Šventosios Dvasios galia; nes kaip Šventoji Dvasia vesdavo juos pamokslauti ar raginti, ar melstis, ar maldauti, ar giedoti, būtent taip būdavo ir daroma“ (Moronio 6:9).

Pagrindinis šeimų vadovas turi būti Raštai. Be to, jie gali panaudoti visuotinių konferencijų kalbas, knygeles *Evangelijos pagrindai*, *Evangelijos principai*, *Ištikimi tikėjimui*, *Jaunimo stiprybės vardan*, misionierių brošiūras, Bažnyčios žurnalus ir kitus Bažnyčios leidinius bei vaizdo ir garso medžiagą.

Jeigu šeimoje nėra nė vieno tinkamą kunigystę turinčio asmens, tėvas ar motina gali sukviesti šeimos narius

draugėn ir giedoti giesmes, studijuoti Raštus, melstis ir užmegzti glaudesnius ryšius tarpusavyje ir su Dangiškuoju Tėvu. Šeimai paskirtas kunigystės vadovas turi pasirūpinti, kad šeima reguliariai priimtų sakramentą.

Kiekvieną savaitę gimdytojai turi pasirūpinti kokia nors veikla. Tai galėtų būti, pavyzdžiui, žygis pėsčiomis, iškyla į gamtą, turiningi filmai, giminaičių lankymas, sportas, muzikinės programos ar maudymasis.

Dešimtinę, pasninko atnašas ir kitas aukas šeima turi perduoti paskirtam kunigystės vadovui.

Šeimoms nereikia rašyti ataskaitų Bažnyčiai, bet paskirtasis kunigystės vadovas turi reguliariai prvesti kunigystės pokalbį su tėvu ir paprašyti papasakoti apie šeimos padėtį. Esant reikalui, vadovai gali prvesti šį pokalbį telefonu.

Kunigystės apeigos ir palaiminimai

Kunigystės apeigos yra šventas veiksmas, suteikiamas Viešpaties ir atliekamas su kunigystės įgaliojimu. Kunigystės palaiminimai suteikiami panaudojant kunigystės įgaliojimą; jie skirti gydyti, paguosti ir paskatinti. Apeigoms ir laiminimui broliai ruošiasi, gyvendami pagal evangelijos principus ir siekdami Šventosios Dvasios vadovavimo. Kiekvieną kartą atlikdami apeigas ir laimindami, jie privalo būti orūs ir vykdyti čia pateiktus reikalavimus. Apeiga turi būti:

1. Atliekama Jėzaus Kristaus vardu.
2. Atliekama su kunigystės įgaliojimu.
3. Atliekama laikantis atitinkamos procedūros, pavyzdžiui, tariant

specialius žodžius ar naudojant šventintą aliejų.

4. Patvirtinta reikiamus raktus turinčio ir paskirto kunigystės vadovo, jei tai būtina.

Apeigos, kurioms reikia kunigystės vadovo leidimo, yra šios: vardo suteikimas kūdikiui ir jo palaiminimas, krikštas ir patvirtinimas, kunigystės suteikimas ir iššventinimas į kunigystės pareigybę, sakramento laiminimas ir dalinimas, kapaviečių šventinimas.

Kai apeigoje ar palaiminime dalyvauja keli broliai, kiekvienas jų savo kairiąją ranką uždeda ant kairėje stovinčio brolio peties. Kviesiti daug kunigystę turinčių asmenų nepatartina.

Šiame skyriuje aprašytos apeigos ir palaiminimai padės tėvams tarnauti patriarchais savo šeimose.

Vardo suteikimas vaikui ir jo palaiminimas

„Kiekvienas Kristaus bažnyčios narys, turintis vaikų, turi juos atvesti priešais bažnyčią pas vyresniusius, kurie turi uždėti ant jų savo rankas Jėzaus Kristaus vardu, ir jo vardu juos palaiminti“ (DS 20:70). Šiame apreiškime sakoma, kad suteikiant vardą vaikui ir jį palaiminant, apeigoje gali dalyvauti tik verti vyrai, turintys Melchizedeko kunigystę. *Vardo suteikimo vaikui ir jo palaiminimo apeigai reikia gauti įgaliojimą iš pirmininkaujančiojo.*

Laimindami kūdikį, Melchizedeko kunigystę turintys vyrai sustoja ratu ir laiko kūdikį savo rankose. Laimindami vyresnį vaiką, broliai lengvai uždeda savo rankas vaikui ant galvos. Asmuo, kuris suteikia palaiminimą:

1. Kreipiasi į Dangiškąjį Tėvą.
2. Patvirtina, kad palaiminimą suteikia turėdamas Melchizedeko kunigystės įgaliojimą.
3. Suteikia kūdikiui vardą.
4. Suteikia kunigystės palaiminimą, kaip nurodo Dvasia.
5. Baigia Jėzaus Kristaus vardu.

Krikštas

Vadovaujant pirmininkaujančiajam, krikštą gali atlikti vertas kunigas ar Melchizedeko kunigystę turintis vyras. Jis:

1. Įbrenda į vandenį su krikštijamu žmogumi.
2. Kad būtų patogiau ir saugiau, kairiąją savo ranka laiko tą žmogų už dešiniojo riešo (krikštijamasis kairiąją ranka laiko kairįjį krikštijančiojo riešą).
3. Pakelia savo dešiniąją ranką stačiu kampu.

4. Pasako pilną to žmogaus vardą ir pavardę ir sako: „Jėzaus Kristaus pavedimu, aš krikštiju tave Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu. Amen“ (DS 20:73).
5. Krikštijamasis, jei nori, užsispaudžia nosį dešine ranka, o krikštytojas padeda savo dešiniąją ranką jam po nugarą ir visiškai panardina jį ir jo drabužius.
6. Padeda tam žmogui išnirti.

Kiekvieną krikštą stebi du kunigai ar vyrai turintys Melchizedeko kunigystę, kad jis vyktų tinkamai. Jeigu krikštijantysis nepasako žodžių tiksliai, kaip jie nurodyti Doktrinos ir Sandorų 20:73, arba jeigu žmogaus kūnas ar drabužiai visiškai nepanyra po vandeniu, krikštą reikia pakartoti. Krikštijamas ir krikštijantis asmuo – abu turi vilkėti baltus drabužius, kurie sušlapę netampa permatomi.

Patvirtinimas

Atsivertusieji, kurie yra devynerių metų ar vyresni, arba aštuonerių metų, tačiau jų abu tėvai nėra Bažnyčios nariai, būna patvirtinami sakramento susirinkimo metu (žr. DS 20:41). Aštuonmečiai vaikai gali būti patvirtinti iš karto po krikšto tose patalpose, kur vyko krikštas, jeigu bent vienas iš jų tėvų yra Bažnyčios narys ir abu tėvai sutinka, kad jis būtų pakrikštytas ir patvirtintas. *Vadovaujant vyskupui arba skyriaus*

prezidentui, šią apeigą gali atlikti vienas ar keli vyrai, turintys Melchizedeko kunigystę. Jie lengvai uždeda rankas tam žmogui ant galvos. Tas, kuris atlieka apeigą:

1. Pasako pilną to žmogaus vardą ir pavardę.
2. Pasako, kad apeiga atliekama turint Melchizedeko kunigystės įgaliojimą.
3. Patvirtina tą žmogų Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariu.
4. Suteikia Šventosios Dvasios dovaną sakydamas: „Priimk Šventąją Dvasią.“
5. Dvasios vadovaujamas suteikia kunigystės palaiminimą.
6. Baigia Jėzaus Kristaus vardu.

Kunigystės suteikimas ir iššventinimas į kunigystės pareigybes

Aarono kunigystės suteikimą ir iššventinimą į diakono, mokytojo bei kunigo pareigybes prižiūri vyskupas arba skyriaus prezidentas. Prieš asmeniui suteikiant Aarono kunigystės pareigybę, vyskupas arba skyriaus prezidentas turi pravesti su juo pokalbį ir pripažinti jį vertu. Taip pat jį reikia palaikyti sakramento susirinkimo metu. Vyskupui arba skyriaus prezidentui patvirtinus, Aarono kunigystę arba Aarono kunigystės pareigybę kitam asmeniui gali suteikti kunigas.

Melchizedeko kunigystės suteikimą ir iššventinimą į vyresniojo ar aukštojo kunigo pareigybes prižiūri kuolo arba misijos prezidentas.

Suteikiant kunigystę ar iššventinant asmenį į kunigystės pareigybę, vienas ar daugiau vyrų, kurie turi reikalingą kunigystę ir *kuriuos įgaliojo*

pirmininkaujantis, lengvai uždeda savo rankas tam žmogui ant galvos. Asmuo, kuris atlieka apeigą:

1. Kreipiasi į asmenį jo pilnu vardu ir pavarde.
2. Nurodo įgaliojimą (Aarono arba Melchizedeko kunigystę), pagal kurį atliekamas iššventinimas.
3. Suteikia Aarono ar Melchizedeko kunigystę, jeigu ji nebuvo suteikta anksčiau.
4. Iššventina asmenį į Aarono ar Melchizedeko kunigystės pareigybę ir suteikia tos pareigybės teises, galias ir įgaliojimus.
5. Dvasios vadovaujamas suteikia kunigystės palaiminimą.
6. Baigia Jėzaus Kristaus vardu.

Sakramentas

Sakramentas yra ypač šventa apeiga. Priimdamas sakramentą žmogus prisimena Jėzaus Kristaus gyvenimą, mokymą ir apmokėjimą bei atnaujina sandoras, kurias jis sudarė su Viešpačiu krikšto metu (žr. Mozijo 18:8–10).

Ruošti sakramentą gali mokytojai ir kunigai; laiminti jį gali kunigai; dalinti sakramentą gali diakonai, mokytojai ir kunigai. BroLIAI, turintys Melchizedeko kunigybę, gali ruošti, laiminti ir dalinti sakramentą, tačiau paprastai jie tai daro tik tada, kai trūksta Aarono kunigybę turinčių broLIų. Jeigu asmuo padarė rimtą nuodėmę, jis neturėtų ruošti, laiminti arba dalinti sakramento, kol nebus atlikęs atgailos ir savo poelgio nebus apsvarstęs su vyskupu ar skyriaus prezidentu.

Tie, kurie ruošia, laimina ar dalina sakramentą, atlieka šią apeigą kitiems Viešpaties vardu. Visi, turintys kunigybę, į šį pavedimą turi žiūrėti rimtai ir pagarbiai. Jie turi būti tvarkingi, švarūs ir kukliai apsirengę. Asmeninė išvaizda turi atspindėti apeigos šventumą.

BroLIAI, kurie ruošia sakramentą, turi tai padaryti prieš susirinkimo pradžią. Jie sudeda nesulaužytą duoną į švarius duonos padėklus ir padeda ant sakramento stalo kartu su sakramento indeliais, pripildytais švaraus šviežio vandens. Duoną ir vandenį jie uždengia švarių baltu užtiesalu.

Sakramento giesmės metu tie, kurie stovi prie sakramento stalo, atidengia užtiesalą nuo duonos padėklų ir sulaužo duoną į mažus gabalėlius. Po giesmės asmuo, kuris laimina duoną, atsiklaupia ir sukalba sakramento duonos maldą. Tada broLIAI tvarkingai ir pagarbiai išdalina

sakramentą susirinkusiems. Pirminkaujantysis susirinkime sakramentą turi gauti pirmasis. Kai visi susirinkusieji gavo proga priimti duoną, tie, kurie ją dalino, gražina padėklus ant sakramento stalo. Tie, kurie laimina sakramentą, vėl uždengia padėklus, kai tik duona išdalinta.

Tada stovintieji prie sakramento stalo atidengia padėklus su vandens indeliais. Asmuo, laiminantis vandenį, atsiklaupia ir sukalba sakramento vandens maldą. Tada broLIAI išdalina sakramentą susirinkusiems. Po to padėklai gražinami ant stalo ir uždengiami. BroLIAI, laiminę ir dalinę sakramentą, atsisėda kartu su susirinkusiais.

Sakramentas skirtas Bažnyčios nariams, taip pat ir vaikams. Asmuo, vedantis susirinkimą, neturi pranešti, kad jis bus dalinamas tik nariams; negalima jokių būdu drausti nepriklausantiems Bažnyčiai jį priimti.

Sakramento maldas reikia tarti aiškiai, tiksliai, iškilmingai. Jeigu asmuo, laiminantis sakramentą, neteisingai ištaria žodžius ir nepasitaiso, vyskupas arba skyriaus prezidentas paprašo jį pakartoti maldą teisingai.

Duonos laiminimo malda skamba taip:

„O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu palaiminti ir pašventinti šią duoną sieloms visų tų, kurie jos valgo; kad valgytų tavo Sūnaus kūnui atminti ir liudytų tau, o Dieve,

Amžinasis Tėve, kad jie pasiryžę priimti tavo Sūnaus vardą, visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems, kad jo Dvasia visuomet būtų su jais. Amen.“ (DS 20:77 ir Moronio 4).

Vandens laiminimo malda skamba taip:

„O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu palaiminti ir pašventinti šį [vandenį] sieloms visų tų, kurie jo geria, kad jie darytų tai atminti tavo Sūnaus kraują, kuris pralietas dėl jų; kad liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, jog jie visuomet atmena jį, kad jo Dvasia būtų su jais. Amen.“ (DS 20:79 ir Moronio 5).

Po susirinkimo sakramentas turi būti kuo greičiau nuimtas nuo stalo. Likusi duona gali būti panaudota maistui.

Sakramento laiminimą ir dalinimą turi patvirtinti pirmininkaujantis pareigūnas.

Aliejaus šventinimas

Vienas ar keli vyrai, turintys Melchizedeko kunigystę, šventina gryną alyvų aliejų šventam tikslui – patepti ligonius ar kenčiančiuosius. Asmuo, šventinantis aliejų:

1. Laiko atidengtą indą su alyvų aliejumi.
2. Kreipiasi į mūsų Dangiškajį Tėvą.
3. Pasako, kad jis veikia turėdamas Melchizedeko kunigystės įgaliojimą.

4. Šventina aliejų (ne indą) ir skiria jį ligonių bei kenčiančių patepimui.
5. Baigia Jėzaus Kristaus vardu.

Ligonių laiminimas

Laiminti ligonius ar kenčiančius gali tik vyrai, turintys Melchizedeko kunigystę. Paprastai laimina dviese ar daugiau vyrų, bet tai padaryti galima ir vienam. Jeigu šventinto aliejaus nėra, Melchizedeko kunigystę turintis asmuo gali suteikti palaiminimą kunigystės įgaliojimu.

Savo šeimos ligonius turi laiminti tėvas, turintis Melchizedeko kunigystę. Jis gali paprašyti kito vyro, kuris taip pat turi Melchizedeko kunigystę, kad jam padėtų.

Ligonių laiminimas susideda iš dviejų dalių: (1) patepimo aliejumi ir (2) patepimo sutvirtinimo.

Patepimas aliejumi

Melchizedeko kunigystę turintis vyras patepa ligonį. Jis:

1. Užlašina šventinto aliejaus lašą ant to asmens galvos.
2. Lengvai uždeda rankas tam asmeniui ant galvos ir kreipiasi į jį pilnu vardu ir pavarde.
3. Pasako, kad tą žmogų patepa turėdamas Melchizedeko kunigystės įgaliojimą.
4. Pasako, kad jis patepa aliejumi, kuris pašventintas ligonių ir kenčiančių patepimui bei palaiminimui.
5. Baigia Jėzaus Kristaus vardu.

Patepimo sutvirtinimas

Paprastai du ar daugiau vyrų, turinčių Melchizedeko kunigystę, lengvai uždeda rankas ligoniui ant galvos. Vienas iš vyrų sutvirtina patepimą. Jis:

1. Kreipiasi į asmenį pilnu vardu ir pavarde.
2. Patvirtina, kad jis sutvirtina patepimą turėdamas Melchizedeko kunigystės įgaliojimą.
3. Vadovaujamas Dvasios suteikia palaiminimą.
4. Baigia Jėzaus Kristaus vardu.

Tėvo palaiminimai ir kiti paguodos bei patarimo palaiminimai

Tėvo palaiminimai ir kiti kunigystės palaiminimai suteikiami vadovaujant Dvasiai, kad nurodytų kelią ar paguostų.

Tėvas, turintis Melchizedeko kunigystę, savo vaikams gali suteikti tėvo palaiminimą. Tokie palaiminimai padeda, kai vaikai išvažiuoja iš namų, pavyzdžiui, mokytis, išvyksta į misiją, pradeda dirbti, tuokiasi, eina tarnauti į armiją ar apskritai susiduria su ypatingais asmeniniais sunkumais. Tokie palaiminimai šeimai gali suteikti naujų jėgų. Šeima gali įrašyti tėvo palaiminimą į šeimos užrašus, tačiau Bažnyčios užrašuose jie nesaugomi. Tėvai turi skatinti vaikus, kad šie iškilus sunkumams prašytų tėvo palaiminimo.

Verti vyrai, turintys Melchizedeko kunigystę, taip pat gali suteikti paguodos ir patarimo palaiminimą savo žmonoms, giminaičiams ir bet kam, kas to prašo.

Suteikdamas tėvo palaiminimą ar kitus paguodos bei patarimo palaiminimus, Melchizedeko kunigystę turintis asmuo, vienas arba padedamas kitų Melchizedeko kunigystę turinčių

vertų vyrų, lengvai uždeda savo rankas ant galvos žmogui, kuriam suteikiamas palaiminimas. Tokiam palaiminimui aliejaus nereikia. Asmuo, suteikiantis palaiminimą:

1. Kreipiasi į asmenį pilnu jo vardu ir pavarde.
2. Patvirtina, kad palaiminimą jis teikia turėdamas Melchizedeko kunigystės įgaliojimą.
3. Dvasios vadovaujamas, suteikia palaiminimą.
4. Baigia Jėzaus Kristaus vardu.

Kapavietės šventinimas

Kapavietę šventinantis asmuo privalo turėti Melchizedeko kunigystę ir *kunigystės pareigūno, kuris pirmininkauja šiai apeigai, įgaliojimą.*

Pašventindamas kapavietę, jis:

1. Kreipiasi į Dangiškąjį Tėvą.
2. Patvirtina, kad kapavietę šventina turėdamas Melchizedeko kunigystės įgaliojimą.
3. Šventina laidojimo vietą kaip mirusiojo kūno poilsio vietą.
4. Jei tinka, meldžiasi, kad ta vieta būtų pašvęsta ir apsaugota iki prisikėlimo.
5. Prašo, kad Viešpats paguostų šeimą, ir išsako kitas mintis, kurias sukelia Dvasia.
6. Baigia Jėzaus Kristaus vardu.

Jei to pageidauja šeima, kas nors (pageidautina, kad tas žmogus turėtų Melchizedeko kunigystę) vietoj pašventinimo maldos gali pasakyti kapo maldą.

Kaip gauti Bažnyčios literatūrą ir rasti informaciją apie šeimos istoriją

Vietiniai vadovai ir kiti nariai gali gauti Bažnyčios reikmenų, įskaitant Raštus, studijų vadovėlius, Bažnyčios žurnalus, šventyklos aprangą, iš savo Bažnyčios platinimo ar aprūpinimo centrų, iš Solt Leik Sičio platinimo centro ar per oficialų Bažnyčios tinklalapį internete www.lds.org.

Informacijos apie šeimos istorijos darbą galima gauti Bažnyčios šeimos istorijos tinklalapyje internete www.familysearch.org.

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

LITHUANIAN

